עיריית רמת-גן

ישיבת הנהלת עיר מורחבת מס' 32 א'

מיום שני, י"ג באב תש"ף (3.8.2020) בשעה 19:00

(ישיבת המשך)

באמצעות אפליקציית ZOOM

משתתפים: מר כרמל שאמה הכהן – ראש העיר, מר ליעד אילני – מ"מ רה"ע, מר אדם קניגסברגר – סגן רה"ע, עו"ד רועי ברזילי – סגן רה"ע, עו"ד גלעד שריר – המשנה לרה"ע, מר אלי מוסרי – חבר הנהלת העיר, גב' לילי שמה – חברת מועצת העיר, אדר' רננה ירדני – חברת מועצת העיר, גב' עדנה וידל – חברת מועצת העיר, מר צחי זליכה – המשנה לרה"ע.

חסרים: עו"ד מנחם דוד – סגן רה"ע, מר משה רווח – המשנה לרה"ע, מר ישראל זרי – חבר מועצת העיר, מר שמואל לרמן – חבר מועצת העיר, גב' מירה שנן – יו"ר מועצת העיר, עו"ד חיה מנע – חברת הנהלת העיר, גב' הגר יעקב – חברת מועצת העיר, מר דני גולדשטיין – חבר מועצת העיר, מהנדס שלומי בן ששון – חבר מועצת העיר, מר איצ'ה שחם – חבר מועצת העיר.

נוכחים: גב' רחלי מרום – מנכ"לית העירייה, אינג' סיגל חורש – מהנדסת העיר, עו"ד סהר פינטו – היועץ המשפטי, גב' אורית איתיאל – מנהלת אגף החינוך, מר קובי בן עטר - מנכ"ל החברה הכלכלית.

מוזמנים: אדר' מיכל כהן מינץ, אדר' יעל אשל – סמנכ"לית החברה הכלכלית, גב' תמר טוכלר – מנהלת המחוז במועצה לשימור אתרין.

סדר יום:

1. **עתיד הבית באגם בפארק הלאומי.**

מציג: מר ליעד אילני, מ"מ ראש העיר.

1. עתיד הבית באגם בפארק הלאומי. מציג: מר ליעד אילני, מ"מ ראש העיר.

מר ליעד אילני: אני פותח ישיבת המשך לישיבת הנהלת עיר מורחבת מספר 32 א' בנושא – עתיד הבית באגם בפארק הלאומי. קיימנו אתמול דיון מרתק בין השעות 18:00 ל-20:00. נאלצנו להפסיק אותו בשל ישיבה אחרת שהתקיימה. אנחנו ממשיכים אותו עכשיו. יש מספר חברים שטרם דיברו ורוצים לומר את דבריהם. נמצא איתי בחדר, לטובת הפרוטוקול, גם היועץ המשפטי לעירייה, סהר פינטו.

רשות הדיבור לאלי מוסרי, חבר הנהלת העיר. אלי, בבקשה.

מר אלי מוסרי: ערב טוב לכולם. אתמול לא הספקתי לשמוע את כל הדיון, אבל לפי דעתי, בפן המקצועי, האדריכלים, אדריכל העיר, היועצים, כל מי שליווה את הפרויקט הזה, זו תעודת כבוד להנהלת העיר, למועצת העיר ולעיר כולה. בסך הכול כשיש כזה פרויקט, טוב שיש כזה דיון וזה חשוב מאד. אני, ברשותכם, רוצה לגעת בפן הכספי. אנחנו יודעים שכאשר הולכים על איזה שהוא פרויקט, וכולכם יודעים את זה בוודאי, ישנן שתי הוצאות – יש הוצאה קבועה, שהיא בעצם ההוצאה הראשונה, הוצאות ההקמה של הפרויקט; ואחר כך באות ההוצאות, מה שנקרא, ההחזקה של הפרויקט, של המבנה. כך שאם אנחנו מסתכלים כרגע, אנחנו צריכים לקחת בחשבון בעיני רוחנו להסתכל על הפרויקט לא רק ב- DAY ONE ביום תהליך התכנון והביצוע של בניית הפרויקט בפועל, קרי לשים את הבלוק הראשון, אלא להסתכל קדימה, בעוד שנתיים-שלוש, מתי שהפרויקט הזה ייבנה, איך הוא יופעל, מי יתחזק אותו ומה העלויות המתבקשות. כידוע לכם, הפארק הלאומי, נכון להיום, מבחינה תקציבית נתמך על ידי העירייה. אנחנו מאד קווים, לי יש חולשה גדולה לפארק, אני מבקר שם (גילוי נאות) לפחות פעמיים בשבוע, עושה שם הליכה, יש לי שם הרבה חברים, אני מאד אוהב, אני חייב לשבח באמת את רמת התחזוקה של הפארק. יש בעיה עם המתקנים, אני בטוח שזה ייפתר. אבל מבחינת הניקיון והאווירה, הפארק יפה מאד ואני מזמין את כל חברי המועצה שלא היו שם לאחרונה, לבקר. יש מה לראות ויש במה להתגאות. נחזור לפן הכספי. אני קצת מוטרד, כמחזיק תיק כספים. אני לא יודע מי יהיה בעוד 3-4 שנים, אבל נכון להיום, אני מוטרד מהעלויות שיכולות להיווצר להחזקה של המבנה הזה ביום שתיגמר הבנייה. אני רוצה להסביר למה אני מתכוון.

אנחנו היום מחזיקים מוסדות ציבור ולא רק אנחנו אלא עוד עיריות, שהם יפים, אבל המחזור שם בפנים, הכנסות לעומת הוצאות, לא מצדיק את ההחזקה השוטפת של הבניינים. אני אתן לכם דוגמא אצלנו מרמת גן – אנחנו בונים מוזיאון, אחד היפים שיהיה באזור, מכספי תרומה, כמעט 50 מיליון שקל. נדייק – 45 מיליון שקל. מקימים מוזיאון במחיר של תמונה אחת. אבל יום אחד, אחרי שהמוזיאון הזה ייפתח, המוזיאון הזה יצטרך להחזיק את עצמו, גם בסעיף ההכנסות ובוודאי בהתאם להוצאות הגדולות שיהיו לו כתוצאה מהחזקה של מבנה כזה ייחודי וכזה יוקרתי. מכאן אני בא לגבי הבניין – הבית. התוכנית יפה, הבית הוא מרשים. הייתי בקריניצי, ראיתי את המודלים, יפה מאד. באמת יפה וגם בית כהנא.

אבל אני רוצה לשאול את השאלה הפשוטה – מה יקרה אם חלילה המבנה הזה לא יחזיק את עצמו מבחינה כספית, מבחינה ההחזקה השוטפת? צריכים להבטיח תוכנית עסקית ארוכת טווח, לא רק לחודש חודשיים הראשונים של האווירה הנהדרת שתהיה, אלא איך זה בעניין של שנה, תוכנית חומש, שנה, שנתיים, שלוש קדימה, איך המבנה הזה יצדיק את קיומו. כיוון שכידוע לכם, אנחנו בעידן הקורונה, התרבות הארגונית השתנתה, אולמות רבים היום לא מצדיקים את הקיום שלהם. כולנו מקווים שיהיה חיסון לקורונה והנושא הזה יהיה מאחורינו, אבל לא לעולם חוסן. הבעיה היא בעיה. ואותך אני שואל, ליעד, מ"מ ראש העיר, כמובן את ראש העיר ואותך ואת כל האחרים, אנחנו צריכים תוכנית עסקית: א' – נושא ההקמה. ו-ב' – הנושא של התחזוקה, ההחזקה של המבנה הזה ביום שאחרי שהמבנה הזה יקום. עכשיו הערה תכנונית – תראו, האגם הוא יפהפה, קטן, אסור לנו שמבנה יאכל את האגם. הדאגה שלי גם מבחינה תכנונית, ואני פה מצטרף למה שאמר איצ'ה, יכול להיות ששווה להקים את המבנה הזה בפאתי או לצד או בסמוך לאגם ולא בתוך האגם. לגבי מה נעשה עם המבנה לשימור – זה כבר סיפור אחר. אבל אם הולכים להקמת המבנה החדש המתוכנן שזכה בפרס – אז חשוב אולי לשקול לא להקים את זה בתוך האגם, על המים, אלא בסמוך לו. יכול להיות שאז יהיה שילוב יותר תכנוני. אני לא אדריכל, אבל אני קצת מבין בנושא הזה, יכול להיות שהשילוב בין האגם אחרי שישוקם לבין המבנה החדש, ייתן להכלאה הזו בין שני הדברים היפים האלה, קרי האגם והמבנה, משהו יצירתי, משהו חדשני, משהו שייתן ייחודיות לכל הפארק שכולנו אוהבים אותו. תודה רבה. בזה סיימתי.

<u>מר ליעד אילני:</u> תודה רבה, אלי. אני רק אומר שבמסגרת העבודות שבוצעו על ידי החברה הכלכלית, נעשתה גם בדיקה תכנונית וגם

בדיקה כלכלית למיטב הבנתי. אני חושב שיש דבר אחד שהוא הכי גרוע. אין ספק שכל החלטה שלא תתקבל, היא החלטה קשה. אם נחליט לשמר ולהשאיר את הבניין כפי שהוא, המשמעות היא שנצטרך להוציא כסף, כנראה רק מקופת העירייה, ומי כמוך, אלי, יודע מה המצב. יש תוכנית, החברה הכלכלית יכולה להציג תוכנית כלכלית, אבל אתמול התייחסתי לכך שמתוך 60 שנות קיומו של הבית, 31 שנים הוא היה סגור. אז אנחנו מאד מקווים שנצליח שהבית הזה יהיה פתוח ויחזיר את ההשקעה. אבל אף אחד לא יכול לתת לכך ערבות מלאה אני מניח. אם נחליט להרוס ולבנות מחדש, אז רוב הסיכויים שיגיע יזם חיצוני שיסכים לקחת על עצמו את הפרויקט. ברגע שיוכלו להיכנס יותר אנשים, הרווח שלו יותר גדול והוא יוכל להחזיר את ההשקעה, אז זה כמובן פחות מטריד אותנו גם, כי הסיכון הוא לא עלינו. אני חושב שיש החלטה אחת שהיא בוודאות הכי גרועה והיא להשאיר את המבנה הזה כפיל לבן, בלי לעשות איתו שום דבר. זה דבר שאנחנו כהנהלת עיר, שהיא מאד מאד דינאמית ועושה ומשנה ונוגעת בהרבה דברים, לא יכולים לאפשר מצב שהפיל הלבן הזה ימשיך להיות פיל לבן. לכן אני אומר, אמרתי את זה אתמול, היות ולא השתתפת אני חוזר על זה שוב, אלי, שהחלטה אחת אני מקווה, אנחנו כבר שנה וחצי בתוך הסיפור הזה, אני מקווה מאד שבתוך כחודש תתקבל החלטה לאיזה כיוון אנחנו הולכים. אני אמרתי גם אתמול, אני חוזר בשבילך ואולי גם יש נוספים שלא היו אתמול ונמצאים היום, שכל החומרים שהוצגו אתמול על ידי אנשי המקצוע, גם על ידי אדר' יעל אשל – שהיא סמנכ"לית החברה הכלכלית, וגם חוות דעת של הוועדה ששפטה בתחרות, וגם מנגד מיכל מינץ תעביר את תיק התיעוד, את העבודה שהיא עשתה על הבית, ותמר טוכלר מהמועצה לשימור אתרים תעביר את ההתייחסות ואת העמדה שלהם, יש כאן את מישל מהוועדה המקומית שלא היתה אתמול, אבל כל מי שירצה יעביר את העמדה שלו, כל עמדה לכל חברי ההנהלה, יעביר אלי, יעביר למזכירות העירייה וזה יועבר לכולם, כדי שיוכלו לקרוא ולהעמיק, וכל אחד מוזמן גם להעביר את עמדתו בנושא הזה אל ראש העיר, אלי, למנכ"לית העירייה. ודאי שלא תתקבל שום החלטה מבלי שכולם יהיו שותפים. אני רוצה לעבור כרגע אל הדובר הבא. אדם, אני זוכר שאת ביקשת אחרון, כי הצטרפו עוד דוברים, אלא אם אתה רוצה לדבר. אני מציע שאתה תהיה לפני ראש העיר, בסדר?

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> בסדר גמור. הוא נמצא איתנו?

מר ליעד אילני: הוא נמצא איתנו. אני פונה עכשיו למהנדסת העיר, סיגל חורש, שלא שמענו אותה אתמול, שמענו את אדריכל העיר שדיבר דברי טעם יש לומר. אנחנו נשמח להתייחסות גם של מהנדסת העיר בסוגיה החשוב הזאת. סיגל, בבקשה.

אינג' סיגל חורש: אני רוצה לעשות שיתוף. קודם כל, אני שמחה שנתתם לי לדבר, הייתי אמורה לדבר אתמול לפני כל הצוות שלי ולפני החברה הכלכלית, בתור מהנדסת בוועדת השימור. אנחנו רואים פה את המבנה הקיים שהוא בשטח של כ-300-200 מטרים. הוא בפרופורציות נכונות יחסית לאגם. כשאנחנו מסתכלים על הדגם הזוכה, הדגם הזוכה הוא כ-750 מטרים בלי השטחים המעברים. שטח מאד גדול. הפרוגרמה שלו מייצרת 500 שטחים עיקריים ו-250 שירות. היא מדברת על אירוח של 300 איש בתוך המבנה ועוד 50 איש בחוץ על המרפסת. הניפוח הפיזי הזה, הוא נועד לייצר בעצם כדאיות כלכלית שמישהו ירצה לבנות את המבנה ובעצם להחזיק אותו. גם מבחינה כלכלית, השימור של המבנה כפי שהוא המבנה באגם היום, הוא עולה, דיברתי עם אריה קוטלר, הם בזמנו עשו הערכה, הם ראו שהשימור שלו הוא 8 מיליון שקלים וזה כולל חיזוקים קונסטרוקטיביים, הנגשה, מעלית, כולל הכול. מבנה חדש יעלה הרבה יותר. מבחינת ביצוע, כשאנחנו נעשה את המבנה החדש אנחנו נצטרך לייבש את האגם במקום מסוים. תהיה פה פגיעה בכל בעלי החיים שבמים, פגיעה קשה. אם אנחנו הולכים להפוך את המקום לזאפה עם 350 איש, הרעש, יהיה פה זיהום אור, אני חוששת גם לגורל בעלי החיים באגם, ויכול להיות שגם תהיה פגיעה בבעלי החיים בספארי. מה שמאד מאד חשוב מבחינת הסטטוטוריקה – המבנה נמצא בפארק, הוא בייעוד שצ"פ – שטח ציבורי פתוח, מ-רג/340. המבנה הזה, בעצם כל שינוי שאנחנו רוצים לעשות אנחנו צריכים לפנות לוועדה המחוזית. ואם אנחנו רוצים שיהיה לנו בית לחגוג את המבנה באגם בשנת ה-100, אני לא רואה אופציה של הריסה ובנייה, וזה משהו שאנחנו ממש צריכים לחשוב עליו. הוועדה המחוזית אמרה לנו מספר פעמים, גם בספטמבר 2019, ירון שמואלי גם זוכר את זה, שהוא ניסה כל מיני בקשות בפארק הלאומי, תמיד אנחנו אומרים לו אי אפשר, הוועדה המחוזית לא תאשר. וגם בספטמבר 2019, אנחנו רצינו להוסיף שטחי אשפוז לשיקום בעלי חיים בספארי, והוועדה המחוזית אמרה לנו במפורש, הדגישה, רשום לכם פה – הוועדה: לאחר ששקלה את הבקשה ובשל נסיבות העניין, ולנוכח הזכויות השוליות ביחס לקיים, וזאת באופן חריג, מחליטה הוועדה לאשר את הבקשה בכפוף לעמידה בתנאים שנקבעו בהחלטת הוועדה המקומית מיום 18.6.19. יחד עם זאת, מדגישה כי לא יאושרו בקשות נוספות להיתרי בנייה בתחום הספארי ובתחום הפארק

הלאומי, אלא לאחר אישור תוכנית בהתאם להוראות תמ"מ 5. דניאלה פוסק גם נפגשה עם ראש העיר וגם איתך, ליעד, והיא אמרה במפורש, היא לא תאשר בקשות להיתרים לשטחים בשטח הפארק, ללא תוכנית שאנחנו נעשה, שתכלול את מתחם הספארי, הפארק הלאומי ומסובים. היום אנחנו עובדים על תוכנית כזאת. עורכת התוכנית זו נעמה מליס. אנחנו רואים שהתוכנית הזאת, ייקח לה כמה וכמה שנים. לתוכנית כזאת יהיו התנגדויות רבות כי יש פה הרבה גורמים עם אינטרסים שונים, כמו משרד התחבורה למשל שרוצה לעשות מסוף בוינטר ואנחנו מתנגדים למסוף הזה. כמו פארק אריאל שרון. כמו שאנחנו מנסים היום להעביר את הכניסה הדרומית לספארי מ-461 ואנחנו רואים שזה לוקח שנים, ועד היום עוד לא הצלחנו אפילו להפקיד את התוכנית, אני רואה שזה יהיה אותו דבר, צפוי שיהיה אותו דבר גם כן עם התוכנית הזו של הפארק הלאומי. ואם אנחנו רוצים להתחדש, שזה לא יהיה פיל לבן בטווח הקרוב, אז אני רואה, לדעתי צריך לשמר את המבנה הזה. יש פה גם עניין, אני רוצה לדבר על הנראות הציבורית. אנחנו בתור רשות מקומית דורשים מיזמים פרטיים את המטלה הציבורית של השימור, של שימור המבנה. ומה שקורה, שעכשיו, כשלנו יש את המטלה הזאת של השימור, אנחנו באים ואומרים – לא, אצלנו לא. אז יש פה משהו, סוג של נראות, שזה עניין שלטעמי הוא מבחינה ציבורית לא ראוי. מבחינת הערך האדריכלי, ערכי השימור – נקבע כי הניקוד של המבנה הזה הוא 9. יש ערך היסטורי - הוא קיבל 2, ערך אדריכלי – 2, ערך נופי – 5, סה"כ – 9 נקודות. 9 נקודות זה שימור ב'. זה אומר שאפשר לעשות תוספות ושינויים. בנוסף נקבע כי במקרים חריגים, שבהם אין למבנה ערכים שמצדיקים שימור פיזי, אבל הניקוד הכולל שלו גבוה מ-5 נקודות, הוגדרה אפשרות נוספת לשימור ג', עם הניקוד האדריכלי וההיסטורי של המבנה עד 4 נקודות במצטבר. אני חושבת שזה לא מקרה חריג. פה לא מדובר במקרה חריג. ולטעמי, הערך ההיסטורי היה צריך להיות 4, וגם הערך האדריכלי הייתי משנה אותו ל-3. ולטעמי אסור לנו לגעת במבנה הזה. מבחינה תברואתית – המבנה הזה, מבחינה תברואתית, חדרי אשפה, הפרדת שומנים, פריקה וטעינה, המיקום הזה לא מתאים לזאפה שכולל, או למבנה כזה גדול של 350 איש בלב האגם. זאפה לטעמי צריך להיות במקום כמו בבורסה, אבל ברור שלא בפארק. ההמלצה שלי היא לשמר את המבנה. ניתן לעשות בו שינויים חיצוניים, לשנות את החזיתות, לשים זכוכיות, אבל בוודאי שלא להרוס אותו. תודה.

<u>מר ליעד אילני:</u> תודה לסיגל. רחלי, המנכ"לית, את רוצה להתייחס לעניין? עדנה וידל, רצית לומר משהו?

גב' עדנה וידל: כן. אני מבקשת להסב את תשומת הלב, אם נתכלל את הדיון שהתנהל אתמול והתנהל היום, שני משפטים בלבד, אני שומעת 3 אנשי מקצוע שהם מאד מקובלים עלי. כולם מקובלים עלי, אבל שמאד מקובלים עלי בתפקידם, שזה אומר אדריכל העיר, מהנדסת העיר – שנימקו את הנימוקים שלהם, ויו"ר או אחראית השימור, תמר, אחראית השימור שדיברה. ואני חושבת שהדברים מדברים בעד עצמם. זה מלמד משהו על הצורך להשאיר את המבנה כמו שהוא, עם שינויים מינוריים. ואני רוצה להתייחס, ההערה שלי רוצה להתייחס לתוכן, למה ייכנס לשם. ואני חושבת, אני רוצה לחזק את מה שאמרתי אתמול ומה שאמרה היום מהנדסת העיר. לעשות שם משהו בסגנון של הזאפה זה נוגד ניגוד מוחלט את האווירה הכוללת ואת המטרה הכוללת של המקום הזה ואת התכנים שלו. יש בו תכנים של רוגע, של שקט, של ראה ירוקה, לא של רעשים, לא של אנשים שמשתרכים למופע, שותים אולי או לא שותים, לא יודעת. זה פשוט לא מתאים. ואני רק רוצה להגיד שברמת העיקרון אני מתנגדת לזה נחרצות. זה צריך להיות משהו יותר רגוע, יותר שקט. תודה.

מר ליעד אילני: אני חייב רק לומר בנקודה הזאת, אפשר כמובן לבוא ולומר שהפרוגרמה לא מדויקת ולא צריך שיהיו במבנה הזה הופעות. אבל אני רוצה להזכיר לכולם שאנחנו נמצאים בשנת 2020 ולמיטב ידיעתי מומחים לאקוסטיקה מצאו כבר פיתרונות למצבים יותר קשים. לא היה לרגע ספק שגם אם יוקם שם זאפה, לא תישמע מוזיקה מחוץ למבנה, ולא תהיה פגיעה לא בבעלי החיים, והכול בשיתוף פעולה,

גב' עדנה וידל: זה כל מה שמסביב, זה לא רק הרעש.

מר ליעד אילני: הכול בשיתוף פעולה עם אקולוגים, שרוצים, אפשר לבוא ולהגיד – אנחנו חושבים שלא צריך להיות שם זאפה, צריך להיות שם סטודיו לפילאטיס. אבל היה ורוצים כן זאפה והיתה תמימות דעים על זאפה, יש אנשי מקצוע משובחים בארץ וגם בעולם שיודעים לבוא ולסדר, גם ברמת התאורה וגם ברמת המוזיקה, שלא תהיה פגיעה. יש הרבה מאד כלים מודרניים כדי לטפל בבעיות האלה. אז אני חושב שזה לא לנכון לבוא ולהציג את זה, אני לא אומר את זה רק אלייך, עדנה, כאילו עכשיו החלטנו ללכת ולקיים, זה טענות יותר שמתאימות לפעמים לגורמים בצד השני של המועצה, שטוענים שאנחנו עושים מסיבות אולי ו - -

גב' עדנה וידל: הו, לא, אל תערבב את זה, בבקשה ממך, ליעד.

מר ליעד אילני: אמרתי, זה לא רק עלי, זה הטענות האלה על,

גב' עדנה וידל: אבל זה גם. אז אני לא חושבת שהגישה היא נכונה.

מר ליעד אילני: בואי נגיד ככה, יש לנו מספיק אנשים,

גב' עדנה וידל: לכל דבר אתה יכול למצוא טיעון הפוך.

מר ליעד אילני: עדנה, בואי, אני הקשבתי לך ואת יודעת שאני מאד מכבד. יש לנו מספיק אנשים שדואגים לבעלי חיים בעיר, לא ראיתי שזה הפריע לחלק מהאנשים פה להגיע למסיבות שהיו בפארק, שכביכול נהרגו בהם זברות. אז העניין הזה, גם אם היה קם שם זאפה, זה היה בא לאחר שהדברים היו מבוצעים ללא שום פגיעה בחי. רננה ירדני ביקשה שוב לדבר. לאחר מכן אדם ואז ראש העיר. רננה, בבקשה.

גב' עדנה וידל: אגב, גם גלעד ביקש, אבל לא שמת לב.

מר ליעד אילני: איפה הוא ביקש?

גב' עדנה וידל: בקבוצה.

מר ליעד אילני: או קיי. לא שמתי לב, הוא יקבל גם כן. בבקשה, רננה, אחרי זה גלעד. רננה, לא שומעים אותך. אדם, למה ניתקת לה את המיקרופון?

מר אדם קניגסברגר: אני לא ניתקתי לה. אם הייתי יכול הייתי עושה את זה.

מר ליעד אילני: רננה, לא שומעים אותך. תנסי לסדר את זה. אני חוזר לגלעד שריר בינתיים. גלעד, בבקשה.

עו"ד גלעד שריר: האמת שיש לי רק מילה אחת, לא בקשר ישיר לדיון של שימור או לא שימור. אמרתי את דעתי אתמול בצורה נרחבת. אני רק רוצה להגיד שאני חושב שבכלל, לא הבנתי בהכרח במישרין את הקשר של לקחת בחשבון את השיקול הכלכלי של מה יקרה אם וכאשר ואיך זה יופעל. אני חושב שהוא שיקול שולי, הוא עלה כמה פעמים גם אתמול, בהחלטה הזאת שהיא באמת ארוכת טווח, כמו הדיון גם שניהלנו בבוקר, היא ארוכת טווח לפני העיר, לצורת העיר, למה אנחנו רוצים לעשות, למה הם הסממנים האורנמנטיים העירוניים נקרא להם. ולכן אני חושב שהשיקול העירוני של איפה תחזור התשואה, כמה מהר וכיוצא בזה, הוא שיקול שולי. זה מתחבר לי לשאלה אחרת. מצחיק, בעודי אומר את זה, אני מקבל טלפון ממנכ"ל החכ"ל. רציתי להגיד שאני לא בטוח או לא מבין בכלל למה הפרויקט כפרויקט הוא פרויקט חכ"לי ולא של חברת הפארק הלאומי. הרי היא זו שתהיה אחראית עליו ותתפעל אותו. היישום אין לי ספק שכנראה לשם כך, לפחות ככה הופנו משאבי החכ"ל להיות חברת ייזום קבלנית. אני שם את זה בצד. אבל ברמה של להבין לאן רוצים, מי אם לא החברה שמפעילה והומחתה והוסמכה על ידי העיר להפעיל את הפארק הלאומי צריכה להוביל את זה ברמת התכנון. זה כשאלת אגב, בכלל אצלנו במערכות היחסים העירוניות של התאגידים העירוניים והתחומים שהם אחראים עליהם, אבל שמתי את זה בצד. זו הערת אגב. השאלה וההערה המרכזית היא, שאני חושב שלא נכון להסתכל על זה רק בעיניים כלכליות, אלא בעיניים יותר רחבות, שעלה פה בדיון אצל כולם. הדעה שלי בעניין שימור וגם של אלה שרצו לשנות, הביעו גם את הצד שהוא לא בהכרח כלכלי. זה בסדר. הערה, אני רק אומר, אני חושב שזה כנקודה היא פחות חשובה. תודה.

מר ליעד אילני: או קיי. אני, גלעד, אתייחס ברשותך קודם כל לנושא של מדוע העבודה הזאת הועברה לבדיקתה של,

אדר' רננה ירדני: אני עליתי עכשיו.

מר ליעד אילני: מצוין, רננה. אני מתייחס לדברים של גלעד, לשאלה שלו – למה זה הועבר לחברה הכלכלית? קודם כל, היות ואני גם

יו"ר חברת הפארק הלאומי, וגם, למיטב זיכרוני, כשיצאנו לבדיקה הזאת הייתי עדיין יו"ר החברה הכלכלית, החלטתי שזה יעבור לחברה הכלכלית מהסיבה הפשוטה – אני מוצא את חברת הפארק הלאומי כחברה שיותר צריכה לעסוק בתפעול והחזקה. אם אנחנו הולכים להקים עכשיו, בהנחה והיינו הולכים להרוס ולבנות מבנה חדש בתוך אגם, שזו בנייה לא פשוטה. ראוי שתעשה את זה החברה הכלכלית לפיתוח רמת גן, לרבות בדיקות כלכליות שנעשו פה. זו לא רק בדיקה תכנונית ולא רק נושא הניהול של הפרויקט, נעשתה פה גם בדיקה של היתכנות כלכלית של הפרויקט הזה. ולכן זה חשוב שזה יבוצע דרך החברה הכלכלית. כמובן, מרגע שהחברה הכלכלית היתה מסיימת את עבודתה, הניהול והתפעול השוטף של המקום היה מועבר לחברת הפארק הלאומי. באשר לסוגיה הכלכלית –אני מקווה שאני עונה לך על השאלה, ואם לא אז אולי אחרים יוכלו גם כן לענות. אבל אמרתי את זה גם אתמול, במצב שלנו נכון להיום, היות ואנחנו, בוא נתחיל ככה, היות ואנחנו רוצים להימנע ממצב שבו המבנה הזה ממשיך לעמוד כפיל לבן, ואמרנו – עד עכשיו 50% מהזמן שהוא קיים הוא היה סגור. משהו לא עבד. צריך לדאוג שמשהו יעבוד שם. אנחנו נמצאים גם בתקופה של קורונה, כמו שאמר אלי מוסרי, ויש הרבה מאד שינויים שאנחנו עוד לא יודעים איך הם ישפיעו על אורחות חיינו, לרבות בנושא של צריכת תרבות ופנאי. תוסיף לזה את זה שהעירייה, ואת זה גם אני אמרתי לאורך כל הדרך, אני אשמח אגב אם ראש העיר יחליט אחרת, לי יש דבר אחד שאני רוצה להבטיח – שהמבנה הזה יחזור לפעילות. יש לנו תוכנית באומדן של כ-1.2 מיליארד לבינוי ושיפוץ מוסדות חינוך ב-5 השנים הקרובות. אתה מכיר היטב את תקציב הפיתוח של העירייה. אני לא אכנס כאן גם לרמת, לכמה הכנסות יש לנו כרגע בתקציב הפיתוח, אבל גם אם ההכנסות היו במצב שלא בתקופת קורונה, כל שקל פנוי שיש לנו היה הולך בראש ובראשונה למוסדות חינוך שנראים כפי שהם נראים לצערנו. אז לתת כרגע 12 או 10 או 14 מיליון, סדר גודל כזה, לבוא ולשמר ולשפץ מבנה, שלאחר מכן יכול להיות שהוא יעמוד כפיל לבן ויעמוד ריק ולא יהיה לנו איך להחזיר את ההשקעה – בהחלט צריך לתת את הדעת פה במובן הכלכלי. זו עמדתי. אני מקווה שעניתי. כאשר מגיע יזם חיצוני ולוקח עליו, הוא אומר – אני יכול להכניס יותר אנשים, במבנה אחר, להכניס יותר אנשים, זה יותר כלכלי עבורי, זה גם מקטין עבורך את הסיכון. אבל שוב, אם בסופו של דבר תתקבל החלטה שאנחנו הולכים על השימור ומוצאים את הפיתרון התקציבי לעניין הזה, לא יהיה שמח ממני, שבתקופת כהונתי כיו"ר חברת הפארק הלאומי המבנה הזה חזר לפעילות. רננה, בבקשה.

<u>אדר' רננה ירדני:</u> או קיי. קודם כל, צר לי, יש לי בעיה עם המיקרופון במחשב, לכן יש לי גם את הנייד כאן, וזו הסיבה שלא פתחתי את הנכון ולכן לא יכולתי לדבר קודם. תודה על התיקון.

אדם, אני לעולם לא ארצה לסגור לאף חבר מועצה, ודאי לא לך, ואני בטוחה שלא התכוונת למה שאמרת.

עכשיו אני רוצה להגיד כמה דברים לגבי העניין כולו. קודם כל, הקדשתי לא מעט שעות כמו שאתם יודעים לעניין הזה במשך השנה האחרונה. ההתחלה של התחרות, הבישול שלה הראשון, הפנייה של ליעד היתה בסביבות פברואר בערך שנה שעברה, אולי אפילו ינואר, התחרות יצאה לדרך כבר ביוני והסתיימה בספטמבר 2019. הושקעו הרבה מאד מחשבה ודיונים, לא מבלי להתייעץ כמובן, כאמור. ואתמול אגב, כל הערותי היו רק להשלמת העובדות כפי שהיו לעניין התחרות ולא דיברתי את דעתי בכלל. לכן אני בעצם מתחילה את הדיבור על דעתי עכשיו, גם אם היא ידועה. תראו, אי אפשר יותר מאשר להביא את הסוס אל השוקת. אני כבעלת מקצוע, שעסקה 5 מתוך שנותיי בשימור בלבד, באדריכלות כאדריכלית וכל יתר שנותיי נגעתי בשימור הרבה מאד, באה ואומרת, וקצת בשונה ממהנדסת העיר, בוודאי בשונה מאדריכל העיר, ומותר שתהיינה דעות שונות. אני אומרת, שכל החלטה שתתקבל תתקבל באהבה, אני אקבל אותה כדעת רוב, אני חושבת שהיא תהיה בטעות אם היא לא תהיה לטובת בניין חדש באשר הוא, אם זה הבניין המוצע או אם זה בניין אחר. אני רק יכולה להגיד שלדעתי לא נכון להתעכב רק על מבנה, בגלל שהוא אשר נבנה לפני 60 שנה, אלא אם כן יש לו ערך. אני מסכימה שיש ערך של אייקון, אני מסכימה שיש ערך של מיקום על האגם, יש ערך מבחינת השייכות העירונית וכל הקשור בזה, אבל בוודאי אין משמעות אדריכלית למבנה, ולכן שתי נקודות לאדריכלות זה פשוט צריך להיות אפס. מבחינה היסטורית, כיוון שהיסטורי משתלב עם עניין של אייקון עירוני, אז אולי צריך לתת לו, ונופי בהחלט חזק, אבל לא חזק במובן של המבנה הספציפי אלא מבחינת המיקום. אין לי ספק שמה שנכון היה כוועדת שימור עירונית להחליט, וזה הוחלט הרי בקדנציות קודמות על פי תיק התיעוד שהוכן, אני חושבת שאפשר היה להסתפק בזיכרון המקומי ולהציע מבנה חדש. המבנה נבנה על ידי מהנדס, לא אדריכל, מהנדס בשם מתתיהו פניסטר, שאולי כפי שאמר כאן קודם הוותיק ביניינו, עשה את אשר ביקשו ממנו בתוך האגם. פניסטר, בדקתי, תכנן רק את המבנה הזה ועוד את הקיוסק הזה שסביבו נבנה הג'וי-גרדן שנמצא בפארק. חוץ מזה, יש בניין אחד שהוא היה שותף לו כנראה כמהנדס בתל אביב ובזה נגמר. כל פעילותו היתה בתחום אחר. הוא לא אדריכל שבאמת ייצג כאן איזו שהיא אסכולה. הוא עשה עבודה מיוחדת וכולנו מסכימים על זה. הבניין, כפי שהוא כרגע, החזיתות שלו שונו כמה

פעמים, החלונות אינם אותם חלונות, הגשר ודאי הוחלף שלוש פעמים. אין כאן באמת משהו לשמר. זה בוודאי לא עתיקות שזה מ-1800 ואחורה, ואני חושבת ששימור ג' יעשה צדק למקום. עכשיו תראו, יש כאן שלושה ערכים חשובים שלדעתי צריך להעמיד אותם בלבד אחד, בדירוג אחד: אחד, זה הכלכליות והשימושים של המבנה; השני, זה עיקרון הנגישות השוויונית למבנה, שכמובן פגום כרגע, שלא קיים; ושלוש, זה העניין של השימור. שלושתם בעלי ערך גבוה משמעותי ציבורית, אבל באותה דרגה. ברגע ששניים אינם מתקיימים, לא נגישות ולא כלכליות ואפשרות לכלכל את המקום עצמאית, הרי שגם השימור צריך טיפה לרדת מהבמה. זו דעתי. במיוחד כשמדובר במבנה מהסוג הזה כפי שתיארתי אותו. צריך להכיר בעובדה שכרגע מדובר במבנה שהוא אליפטי. ברגע שאתה מוסיף על האליפטי מבנה נוסף, אז כבר אתה פוגם בהוליסטיות של הצורה, אתה משנה לחלוטין. אני כבר לא מדברת על המצב הקונסטרוקטיבי והנגישותי והבטיחותי, שאותם סקרה יעל אתמול, והם הופכים את הבניין, סיגל, להרבה יותר יקר פר היחידה לשימור מאשר בניין חדש. כי פר מטר מרובע, ההשקעה שאת צריכה להשקיע כדי לשמר מבנה כזה, הוא הרבה יותר גבוה, גם בגלל הקונסטרוקציה התת קרקעית, גם בגלל אי הנגישות והקיים בו. כלומר, אין בו לא מעלית ולא נגישות שלפחות שתי דרכי מילוט, צריך שני גשרים ודברים כגון אלה, אין ספק שהשקעה פר מטר מרובע גבוה פי כמה.

אנחנו פעלנו בתוך זירה עם פרוגרמה ידועה מראש שהוכתבה, אני אפילו לא הייתי בקטע הזה. הוכתבה פרוגרמה מסוימת, ליעד דיבר עליה לא מעט. אם רוצים, כמו ששלומי אמר וכמו שכל הצעירים כאן ודאי יגידו, אם רוצים באמת פעילות, בוודאי ירון שמואלי גם כן, כפי שהוא אמר באוזני וכפי ששמעתי גם את מהנדסת העיר בעבר, אין לי ספק שכדי שהשימוש יהיה אמיתי, הוא חייב, אבל חייב להיות יותר גדול, יותר עדכני, יותר נכון, ואז שמים על הקו שוב את הכלכליות, הנגישות והשימור. ומה לעשות שכאן השימור הוא לא צריך להיות המוביל. אני חייבת להגיד לגבי תמר טוכלר, שבהחלט זכויותיה עמה, היא מייצגת את דעתה ואולי את דעת המנכ"ל, אבל ככל שנושא כזה מורכב לא מובא לוועדה המקצועית של מועצת שימור אתרים, כפי שאני מכירה את הוועדה הזו, הרי עדיין אין כאן אמירה חד משמעית אינטר-דסיפלינארית, כלומר רב תחומית. והסיבה שאני אומרת את זה, זה כיוון שבמקרה ראיתי לנכון לפנות ולשאול באמת דעה אובייקטיבית לפחות של שניים, שאני לא אזכיר את שמם, של אנשים שמעורים היטב בזירה השימורית בישראל ודעתם כדעתי במובן הכללי של המילה, גם אם הביעו סייג מסוים לגבי, אחד מהם הביע סייג לגבי הבניין הנתון כאן שזכה במקום ראשון.

וכאן אני חוזרת לשניים נוספים, גם למשה צור וגם ל ... שהיו שותפים איתנו באותה ועדה, וסיגל, את גם כן היית בוועדה, הצבעת יחד עם כולנו, ראש העיר הוא יו"ר הוועדה, לא היתה נטיית לב שונה וכולנו הצבענו יחד על הזוכה. אבל, על כל מקרה, הדיון הוא עדיין לגיטימי, אני לא מערערת עליו. אני אומרת, ואם אפשר לעשות שיתוף מסך כי זה חשוב לי, אפשר לעשות שיתוף? עכשיו אני אראה לכם את מה שהתכוונתי להראות. אתם רואים מסך עכשיו?

<u>מר ליעד אילני:</u> רואים, רננה.

<u>אדר' רננה ירדני:</u> רואים, או קיי. בקיצור, כל מה שרציתי להגיד, המשמעות של מבנה לשימור הוא מבחינת הפיזיות שלו או הרעיון של המיקום. אם יש התעקשות לגבי שימור הרעיון של המבנה, אני מציעה לעשות משהו שישלב את הדבר החדש הזה שאתם רואים כאן. ואם תסתכלו ברקע לאיפה שאני נמצאת, אתם רואים את המבנה והמופע שלו על המים. הרעיון הוא בעצם לבוא ולהגיד דבר כזה – לקחת ולהוסיף שטח. כל כך התאמצתם, ליעד, כרמל, ראש העיר, סליחה, כל כך התאמצתם להשקיע בפארק הזה, להוסיף כמה שיותר פעילויות, בדיוק כמו שאמר אלי לפני, אתם רוצים להוסיף שטח פנים, מינימאלי אמנם, אבל מאד איכותי, עם המון פעילויות, וזה בדיוק מה שהטיילת העליונה של המבנה הזה מציעה. הטיילת העליונה, שאם תסתכלו רגע אני אראה לכם, אתם רואים כאן את המשמעות, אפשר לשלב את הבניין כך או אחרת פנימה. הרעיון הוא שהוא משתלב יחד עם סביבתו, כלומר, אתה עולה, יש לך פעילויות של מים כמו שאתם רואים כאן, יש פעילויות מכל מיני סוגים אחרים, יש כאן קיוסק עם הכתר של המבנה המקורי שיכול להשתלב בתוך המבנה. ובעצם מה שעושים, מרחיבים את הטיילת שנמצאת גם כך בתוך הפארק עם טיילת על גבי המבנה. השטח האמיתי, שהוא נחשב לשטח סגור, אמנם בזכוכית אך סגור בזכוכית, הוא השטח שכאן מתחת, שהוא אשר משמש לאותם אירועים שדיברנו עליהם. כאן אתם רואים עכשיו, באותה מצגת שהצגנו אתמול, אתם יכולים לראות (לצערי אתם לא יכולים לראות את זה כמוני, אז הנה, תראו), היה כאן דגם מספר 2 אשר זכה במקום שני, דגם מספר 1 כאן שיפה מאד מאריך את הטיילת למעלה ונותן לגשר להפוך לטיילת שמגיעה למרכז הבימה ומתפצלת והופכת בעצמה לבמה להופעות, עם שטח מים שהוא בתוך המבנה ושטח מים שהוא מחוץ למבנה, וכמובן שהמבנה מורם ללא פגיעה what so ever, מכל סוג שהוא, לדגה או לצמחיה או לכל דבר אחר. מבחינת המופע, אני לא רוצה להתחיל להסביר על המבנה עוד

פעם, הוא לוקח שטח קטן מאד משטח האגם ואיננו פוגע בסך הכול. התוספת הזו של הטיילת היא מאד משמעותית מבחינת הפעילויות שיתאפשרו על גביה. גם תל אביב, אגב, שבוגרת מאיתנו ומחליטה לפנינו, ולצערנו אנחנו כנראה עדיין בחבלי לימוד, תל אביב בגרה והבינה, שלמרות עקרונות השימור שהיו בזמנו לגבי נמל תל אביב וקשיים סטטוטוריים, אני מדגישה, קשיים סטטוטוריים עוד יותר גדולים מאשר הקשיים שסיגל מנתה, וכן, עדנה, אני גם בעלת מקצוע, אבל כאן אני כחבר מועצת עיר כמוך, זה נכון, אבל מניסיוני אני אגיד, אלה עניינים סטטוטוריים שניתן לסדר אותם להבנתי אם הולכים ב"פורס-מז'ור" כמו שצריך. אין לי ספק שניתן להגיע למצב של הבנה שיש כאן החלפה של מבנה במבנה, גם אם זה אומר לא שימור מלא של המבנה כפי שמחייב בדרגה 1. המבנה שזכה במקום שני, לא בחרנו בו מכמה סיבות: א', כיוון שהמבנה, ואני כאן מצטטת את כל חברי צוות השיפוט, המבנה שזכה במקום ראשון הוא מבנה שבאמת עושה 'ואואוא' שהוא הרבה יותר מלאומי. הוא יעשה 'ואואוא' בינלאומי. אני יכולה לשלוח לכם כמה דגמים של בניינים שעשו את ה-'ואואוא' הזה במקומותיהם, שלחתי לכמה, לליעד ולראש העיר, בניינים שעשו את ההבדל. בדיוק כמו בילבאו, אבל בקנה מידה הרבה יותר קטן, כיאה כאן, כי קנה המידה הוא לא של בילבאו. אבל עדיין, המיקום, הצורה, האדריכלות יוצאת הדופן, יכולות השימור שהן בלתי נדלות כאן, והאייקוניות שיהפוך המקום הזה גם לאייקון עירוני שנהיה גאים בו ברמה לאומית ובינלאומית. הבניין מספר 2 הוא יפהפה גם כן, ולא סתם זכה למקום שני, אבל הוא מבנה שמסתמך על אולם לצורך הצגה, הופעות וכו' תת קרקעי, בתוך המים. לזה יש השפעה על האדם. המשמעות כאן היא גם שמה שרואים למעלה הוא בעצם מן פרוזדור וחור כלפי האולם התחתון. בנייה בתוך המים הרבה יותר יקרה, מקום שני הוא יקר משמעותית בכמה מיליוני שקלים טובים, בעוד שהבית על האגם, על פי מה שבדקנו, ואגב, הבדיקה הכלכלית נעשתה ללא קשר אלי ולפני, הבדיקה הכלכלית הזו אומרת שהבית על האגם, על פי הדגם הנבחר במקום ראשון, הוא ב-2 מיליון שקל יותר יקר אולי, ואולי אפילו משתווה לעלות של שימור בניין עם הגדלתו לצורך השימושים המבוקשים. התחלתי לדבר על תל אביב. תל אביב בגרה, לקחה את נמל תל אביב, הפכה אותו למה שהפכה, עם הרבה מאד וירטואוזיות אדריכלית ואין להכיר את המבנים של הנמל היום ביחס למבנים של פעם. יחד עם זאת, אני חייבת להגיד,

<u>מר ליעד אילני:</u> רננה, תתקרבי לסיום, כי יש לנו עוד מספר דוברים.

אדר' רננה ירדני: אין שום בעיה. אני חייבת להגיד לכם ואני אעזוב את תל אביב כרגע, כי בכל זאת, יש לנו שאיפה להגיע גבוה ואפשר להגיע גם אליהם. אני חושבת שהגיעה העת לרעננות על פני האגם. העידו על כך גם 82% מתושבי העיר, כי להזכירכם, ראש העיר יצא בהחלט עם מעין קריאה כזו לציבור – מה דעתכם על המבנה הישן, הקיים, או המבנה החדש המוצע אחרי שנבחר במסגרת התחרות? 82% היו בעד החידוש של המבנה. הדור הצעיר דיבר בגדול, בעוד שלא בחרו באייקון המוכר לכולנו אמנם, אבל הישן והמט ליפול, חייבים להגיד. דבר נוסף שאני רוצה להגיד הוא, שצריך להפסיק באיזה שהוא שלב לחשוב, גם אם יש עיקרון שימורי, להפסיק לחשוב פרובינציאלי וקטן. תחשבו תל אביב, תחשבו על הטיילת הזו מה היא תוסיף לפארק ומה היא תוסיף גם מבחינת מדינת ישראל. אגב, כל תוכנית היא בסיס לשינויים. כי תוכנית כשהיא מתאשרת היא חוק. כל חוק הוא בסיס לשינויים ולכן כל תוכנית היא בסיס לשינויים, וככה משני תוכנית מדור לדור. וזה בסדר גמור לשנות את מה שפעם היה קודם.

לגבי, אמר שי, להתאים את הפרוגרמה למבנה הקיים – חברים, הפרוגרמה איננה יכולה להתאים למבנה הקיים, וכמו שאמרתי, להוסיף לאליפטי הקיים זה בעצם פרונקל, זה לא יהיה דומה לקיים ולא יהיה דומה אפילו לזיכרון המקומי. וההשלכות התפעוליות לא קיימות. יש היום דרכים, בהחלט טכנולוגיה גבוהה שאפשר להסדיר את כל הדברים שדיברו עליהם, גם סיגל וגם שי. ואני מודה, אין לי דוגמאות ברמת גן לתת, אבל יש לי דוגמאות בירושלים ובתל אביב. ואם תרצו לתת לי עוד זמן, אני אתן אותן.

מר ליעד אילני: רננה, אנחנו חייבים לאפשר,

אדר' רננה ירדני: רגע, רק הערה אחרונה. רק הערה אחרונה. לגבי כיכר דיזנגוף שהובאה על ידי האדריכל – אני חייבת להגיד לכם, יש כאן מצב אחר לגמרי. את הכיכר בדיזנגוף, שנקרא צינה, אבל תוכנן על ידי ז'ניה, אותה ז'ניה אגב תכננה את בית שרת שראוי לשימור מחמיר, אותה ז'ניה הנגישה את הכיכר לציבור. מה שאגם וחבריו עשו, לקחו את זה מהציבור. החזירו את זה עכשיו לשימוש ציבורי נאות עם נגישות מלאה.

מה שאנחנו מציעים כאן – לקחת פאר יצירה בלב האגם ולהנגיש אותו לציבור. ולכן, דוגמת דיזנגוף רק מחזקת את הגישה של החדש ולא את הגישה של הישן.

אני מודה לכם מאד. אני מסכימה למה שנאמר על ידי גלעד בעניין הסתכלות רחבה. יש לי מה להוסיף בעניין הזה, אבל נדמה לי שזמני תם. תודה רבה.

מר ליעד אילני: תודה רבה, רננה. מיכל כהן מינץ ביקשה לתקן את דברי באשר למשך הזמן שהמבנה היה סגור. אז בבקשה, מיכל.

אדר' מיכל כהן מינץ: כן. רציתי רק לדייק את העובדות, כי פשוט העובדה הזאת עולה לא מעט פעמים לגבי ה-31 שנה שהבניין היה סגור. הבניין בעצם נבנה בשנות ה-60 והוא פעל עד שנת 73 כמועדון. ב-73 הוא נסגר, היתה אז מלחמת יום כיפור והיה מיתון, והוא באמת 12 שנה היה סגור. הוא נפתח שוב בשנת 85 ופעל 17 שנה כאולם אירועים, עד שנת 2003. זאת אומרת, שבעצם הבניין הזה היה בבעלות היזמים במשך 36 שנה, מתוכן הוא עבד 24 שנים. בשנת 2003 הוא הועבר לרשות העירייה ומאז הוא עומד באמת סגור. אבל זה שהוא עומד סגור, בבעלות העירייה, לדעתי לא אומר שיש בעיה עם הבניין, זה פשוט אומר שהעירייה פשוט לא עשתה איתו כלום. ולכן, העובדה הזאת נכונה של 31 שנה, אבל אני חושבת שזו לא אשמתו של הבניין. אז רק רציתי ככה לסדר את העובדות.

מר ליעד אילני: אז קודם כל, אין לנו מחלוקת על העובדות. 31 שנים המבנה הזה,

אדר' מיכל כהן מינץ: זה נכון. אבל הסיבות, זה לא אומר שזו אשמתו של,

מר ליעד אילני: לא האשמתי את הבניין. אבל המבנה הזה, מתוך 60 שנה שהוא עומד, 31 שנים הוא עומד.

אדר' מיכל כהן מינץ: אבל זה לא אומר כלום. יש הרבה בניינים לשימור מהממים שנטושים במשך 30 שנה, עד שמישהו לוקח ועושה איתם משהו. זה לא אומר שיש בעיה איתו, או שאי אפשר להשמיש אותו.

מר ליעד אילני: אני לא מבין באדריכלות ולא מבין בתכנון. אני כן מבין באנשים. ואני מבין בכך שאנחנו מבקשים להחיות את העיר הזאת, שהרבה מאד נכסים שלה הם בגדר יהלומים לא מלוטשים, באמת, מאצטדיון רמת גן והמבנה הזה באגם, והאמפי בגן אברהם. יש לנו הרבה מאד מקומות נפלאים בעיר, שפשוט קפאו ולא נעשה בהם שום דבר. והציבור אומר – מה קורה?מי מפעיל את זה? למה זה ככה עומד? זה לא מתאים לרמת גן, זה מתאים אולי לאיזו עיירה שכוחת אל. אז אני לא מבין בתכנון ובאדריכלות, אני כן מבין בכך שמשהו צריך לקרות. זה הרצון של הציבור וזה מה שביקשנו לשנות. תודה רבה, מיכל. אני מאפשר כרגע לתמר טוכלר, גם ביקשה להכניס איזה שהוא תיקון. תמר, אנא בקצרה, ומשם אני עובר לאדם קניגסברגר.תמר. איך את מרגישה, קודם כל?

גב' תמר טוכלר: אותו דבר. אבל במגמת החלמה. תודה.

שני דברים רציתי להגיד: אחד – המשמעות של שימור, זה לא שזה - -

מר ליעד אילני: הקליטה שלך מאד חלשה, תמר. לא שומעים אותך.

גב' תמר טוכלר: אבל אני רציתי, מעבר לחזק את הדברים החשובים שגם - - עכשיו שומעים?

מר ליעד אילני: יותר טוב.

גב' תמר טוכלר: או קיי. אני רציתי, פשוט נאמר כאן משהו מאד חמור, אז היה לי חשוב להתייחס אליו. רננה, בניסיון להצדיק את דבריה, אמרה משהו שהוא הרבה יותר גרוע מפסול. לבוא ולהגיד, עם כל זה, לנסות להראות שיש איזה משוגעת. קודם כל, צריך להבין איך הארגון הזה עובד. יש ארגון, יש לו יושב ראש, יש לו מנהלי מחוזות, ויש גם ועדה ציבורית. ואי אפשר ללכת - - ומתייעצת עם אנשים, כי אני דיברתי - - וגם אם הוציאו לה בכל מיני דרכים מכתבים, יש, מי שעושה את העבודה זו המועצה, העובדים של המועצה. ולבוא עם ההערה הזאת, היא ממש ממש - - מכתב מעורך דין, ברמה כזאת, כי זה היה ממש חמור מה שנאמר פה. עם כל הכבוד לשימור, המועצה עובדת 35 שנה, הגוף הזה קם לפני 35 שנה, ביוזמה של הממשלה, באמתחתו יש לנו אלפי - - נמל יפו, גם המאבק על

היכל התרבות ועוד מקומות כאלה - - תוכניות שהם גם עשו החייאה וגם נמצאו פיתרונות כלכליים אליהם. וגם הדיבורים על תל אביב, תל אביב תל אביב, כשיש ניהול טוב לעיר והיום יש ניהול - - כי עובדה שאת האמפי - - שקודמיכם לא ידעו לעשות. וגם את הבית באגם אתם יכולים לעשות. זה בכלל לא קשור. העיר הזאת מגיע לה, ואני אומרת לכם כבת של רמת גנים, ואני גדלתי על המורשת של העיר הזאת, אין שום סיבה, העיר די הרבה שנים לא קיבלה מספיק את הכבוד שמגיע לה - - לקבל אותו. אבל זה אייקון. ולבוא - - בגלל שהוא עכשיו נראה - - למה, הצריף של בן גוריון הוא איזו יצירה אדריכלית? מזכרת בתיה? לא מודדים את זה רק לפי האדריכלים, עם כל הכבוד. יש סל של פרמטרים - - בוועדות עם עשרות אנשים, במהלך שנים, זה לא כלאחר יד - - ממש ממש מכעיס בכלל שמנסים להראות כאילו שהיתה פה איזו גחמה. ולהגיד שטויות כאלה שעל בניינים לא ניתן לעשות תוספות וכו'. למה, בוינה לא עושים? ביפן לא עושים? בלונדון - - להביא לכם עוד אלפי דוגמאות, כולל מכתבים מאונסקו. אז ממש - - שהאמירה הזאת תימחק מהפרוטוקול, או לפחות שתקבל את הכבוד שלא מגיע לה. אני ממש מודה לכם. סליחה שזה הכעיס אותי נורא ותודה שאפשרת לי להשמיע את - -

(דבריה של תמר טוכלר היו קטועים מאד)

<u>מר ליעד אילני:</u> או קיי, תמר, תודה. אדם קניגסברגר, סגן ראש העיר.

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> אפשר לדבר עכשיו? שומעים?

<u>מר ליעד אילני:</u> אנחנו מאד במתח לגבי העמדה שלך, אדם, ויש לך כמו שהבטחנו לך, זמן ללא הגבלה.

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> טוב. יש לי הרבה מה להגיד ואני מבקש מכם סבלנות, כמו שהיתה לכם סבלנות לשמוע את חברי וחברותי. אני חושב שהדיון היה מאד מאד פורה והדיון היה חשוב, וכדאי גם לשמוע דברים אחרים. אני רק מצטרף לעניין של תמר טוכלר, שזה היה מעשה לא מכובד, כי המנכ"ל של המועצה לשימור כתב בצורה כזאת:

ברצוני להבהיר בצורה שאינה משתמעת לשני פנים, שנציגות המועצה לשימור אתרי מורשת בישראל, המופיעות בוועדה, מגובות לחלוטין על ידי הנהלת המועצה ועמדתן המקצועית מקובלת על ידי.

ברשותכם, אני אתחיל, הכנתי את החומר בכתב ואני אתחיל להציג אותו כמו שצריך ולאט לאט.

קודם כל, כבוד ראש העיר, אני מאד שמח שאתה החלטת לתת לנו אפשרות לומר את הדברים בהנהלת העיר.

חברים יקרים, ישנן 3 גישות לניתוח מבנים לשימור: היסטורית, אדריכלית ותרבותית. רמת גן היא עיר צעירה במושגים היסטוריים ולכן יש לנתח את המבנים לשימור לא על פי הגישה ההיסטורית המקובלת בארץ, או האדריכלית, אלא על פי הגישה התרבותית. זו גישה מקובלת בהרבה מדינות בעולם וגם ארגון אונסקו, שכרמל ייצג אותנו שם יפה, אימץ אותה. בהגדרת גישה זו יש לכלול באפיון המבנה לשימור גם מאפיינים תרבותיים וחברתיים. הפארק הלאומי והבית באגם קשורים בחייו ובפעילותו של ראש העיר הראשון והמיתולוגי של עירנו – אברהם קריניצי ז"ל. בהקמתם הוא השפיע על ההווי התרבותי המיוחד של אותה תקופה, שבה אנשים רצו לבלות ביום בפארק ובלילה במועדוני ריקודים. הבית באגם היה מועדון ריקודים מצליח שנקרא 'לב האגם'. אחר כך תפקד כאולם אירועים, עד שנת 2003. לי אישית יש זיכרונות נעימים מהמועדון באגם וגם בית ספר אוהל שם בחר לחגוג שם אירוע למוריו ובני/בנות זוגם. באירוע זה סעדו ורקדו למעלה מ-100 איש. הפארק שהוקם על ידי קריניצי היה הפארק הגדול בישראל ולכן זכה לשם הפארק הלאומי, כמו האצטדיון הלאומי. הבית במרכז האגם הוא המקום הנצפה והמושך את עינו של כל מבקר בפארק ופרנסי העיר ראו בו נכס של גאווה והזדהות עם הפארק הלאומי. בכל מקום שבו מוצגות תמונות של רמת גן, לא נעדר מקומו של הבית באגם, שהפך לסמלה של העיר המוכר לכל. בדף הפתיחה של אתר העירייה מופיע האגם בפארק ובליבו הבית באגם. גם במוסדות ציבור בעיר, למשל, בבנק מסד, תוכלו לראות על הקיר תמונות של הבית באגם. זהו הסמל של העיר, וסמלים, רבותי, לא הורסים. יש חשיבות גדולה בשימור אתרים כאמצעי ללימוד ההיסטוריה של העיר ותרבותה. לי אין ספק שיש לשמר את המבנה של הבית באגם כמקום לבילוי סולידי, שלא יפריע לבעלי החיים בפארק ובספארי. צורתו וגודלו הייחודי של הבית באגם יוצרים דיאלוג עם סביבתו, כפי שציין פה אדריכל העיר. לצערי הרב, יש חברים הפועלים לסכל את השימור בצורה לא הגונה על ידי הפצת מידע מטעה. למשל, האולם במבנה העגול יכול להכיל כ-200 איש, זאת אמרה אדריכלית יעל אשל מהחכ"ל פעמיים בנוכחותי, בנוכחות ליעד ורננה. ולצערי, הניסיון

להציג כאילו אפשר להכניס שם רק 50 או 70 איש הוא הטעיה מכוונת. הערכת היתר של מחיר השימור בשדרוג של המבנה והערכת החסר של הריסתו ובנייתו מחדש, הם הטעיה נוספת. בכנס שנערך בבית קריניצי נאמר, שמחיר השימור יהיה 20 מיליון שקל, ואחר כך נאמר 15 מיליון שקל, ואתמול נאמר 12 מיליון שקל. אפילו המחיר המנופח של המהנדס שבדק זאת מתקרב רק ל-8 מיליון שקל בלבד. דרך אגב, תמר טוכלר אמרה שזה יעלה 5 מיליון. אני באמת מעריך שזה יעלה קצת יותר. אבל המספרים שננקבו כדי להוריד את הערך של השימור,

מר ליעד אילני: אדם, אדם,

מר אדם קניגסברגר: אני מבקש שלא יפריעו לי כמו שלא הפריעו לרננה.

מר ליעד אילני: אני אמשיך אחרי זה.

מר אדם קניגסברגר: הערכת המבנה הגרנדיוזי החדש שהוצג אתמול, היתה בין 12 ל-14 מיליון, כאשר ברור שזו הערכת חסר מגוחכת. גם הבית באגם הוא מבנה לשימור בדרגה ב'. כלומר, שימור עם אפשרות לתוספת ושינויים. הניסיון להוריד את דירוגו ל-ג' חמור בעיני. גם השינויים שהוכנסו לתוכנית לא בוועדת השימור אלא על ידי הפעלת לחץ על האחראית על השימור בעיר, בישיבה בחברה הכלכלית, ללא נוכחות יו"ר הוועדה ומהנדסת העיר, הם מעשה לא ראוי בלשון המעטה.

ברצוני להבהיר שההנהלה אינה מוסמכת להמליץ לוועדת השימור אלא להיפך. החלטת ועדת השימור, שהיא ועדה סטטוטורית, היא המלצה לוועדת המשנה. ועל החלטת ועדת המשנה אפשר להגיש ערר למליאת הוועדה, שהיא מועצת העיר. ויפה אמר ראש העיר, שמטרת ישיבת הנהלה זו אינה באה לקבל החלטה אלא לשמוע מגוון דעות. בטוחני שאם נחליט לשמר את הבית באגם, תוך שדרוגו בתשתיות חדשות והנגשתו על ידי התקנת מעלית, נוכל לקבל ייעוץ ועזרה כספית מהמועצה לשימור, שלה יש ניסיון רב בשימור מבנים תוך התאמתם לשימוש הרצוי. במאה ה-20, המאה ה-21, כמו שציין ליעד, יש אמצעים טכנולוגיים לא פשוטים שאפשר לשמר את הבניין, לחזק אותו, להבטיח אותו ולא צריך להיבהל מזה. וגם הנושא האקוסטי הוא לא פשוט, משום שאנחנו צריכים חלונות פתוחים

היום וגם מרפסת פתוחה. אפשר, כמובן, כפי שנאמר, להגדיל את התפוסה של הבית באגם על ידי הקמת DECK מסביב למבנה, שעליו אפשר לשבת ולסעוד באוויר הצח, מתחת לכיפת השמיים, והוא יוכל לשמש גם מקום למעגן של חלק מהסירות שישוטו באגם כמו בעבר. בטוחני שנמצא יזם שיפעיל את המקום, עם 300 מקומות ישיבה, ואם נצא למכרז יפנו על המקום הזה הרבה אנשים. 200 מקומות יש למעלה, עוד 100 על ה-DECK, אז יהיו לנו שם 300 מקומות כמו שרוצים לבנות בית חדש ל-300 מקומות.

אם אנחנו רוצים לחגוג את פתיחת הבית באגם בשנת ה-100 לעירנו, זו הדרך היחידה. כל ניסיון להרס הבית באגם ובניית מבנה אחר במקומו, ייתקל בבעיות סטטוטוריות, כי המבנה מופיע ברשימת האתרים לשימור, בתוכנית שהופקדה בוועדה המחוזית, וחלים עליה התנאים לפי סעיף 78-77 לחוק תכנון ובנייה. כמו כן, היא תיתקל בהתנגדות התושבים ושל המועצה לשימור אתרי מורשת.

כיו"ר ועדת השימור, אדאג לכנס בהקדם את הוועדה לדון ולקבל החלטה לגבי עתיד הבית באגם. תודה על ההקשבה.

<u>מר ליעד אילני:</u> אדם, תודה רבה יקירי, אני מעריך מאד את הדברים שלך. אני רק רוצה לומר שבנושא האומדן שניתן, אני כמובן לא בדיתי מליבי את הנתונים הללו, אלה נתונים שהוצגו לי על ידי גורמי המקצוע, גם על ידי אריה קוטלר מנהל מחלקת,

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> אריה קוטלר בדק ואמר 8 מיליון, היום אצל המהנדסת, תבדוק איתה.

<u>מר ליעד אילני:</u> שניה. שניה. אני אומר לך מה הוא אמר לנו. הוא היה איתי בסיור בדצמבר 18 במקום.

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> ... את המספרים.

<u>מר ליעד אילני:</u> אדם, יקירי, לאחר מכן בוצעה בדיקה של החברה הכלכלית, קובי בן עטר מנכ"ל החברה הכלכלית ויעל אשל האדריכלית, הסגנית שלו, הם לא חברים באף מפלגה, אני מבטיח לך, הם עשו בדיקה עם אנשי מקצוע,

מר אדם קניגסברגר: לא, אין ויכוח. יעל אשל אישה מאד ישרה והיא אמרה לך פעמיים שאפשר להכניס שם 200 מקומות.

מר ליעד אילני: אני זוכר דברים אחרים.

מר אדם קניגסברגר: זה היה אצל ראש העיר בישיבה.

מר ליעד אילני: יעל, אני אשמח להתייחסותך. יעל, בבקשה, משם אנחנו עוברים לראש העיר לסיכום.

אדר' יעל אשל: או קיי, אז אני אסביר. הבית במצבו הנוכחי אכן לא יכול להכיל יותר מ-50 איש או אולי 50 פלוס 30 בקומה מעל. ברגע שיהיה לו את סידורי הבטיחות הנדרשים, כלומר, תוספת של יציאות חירום, אז המגבלה עליו הופכת להיות לפי שטח רצפה ואז אפשר כן להגיע בהחלט לשטחים גם של 200 איש, לכמות של 200 איש. זה הניו-אנס, הנושא של סידורי הבטיחות. הם יוצרים כיום את המגבלה.

מר ליעד אילני: מצוין. תודה על ההבהרה הזו. באשר לעלויות, לאומדן, אם תוכלי שוב לחזור על הבדיקה שנעשתה פה.

אדר' יעל אשל: קודם כל, אני כן רוצה לחדד שהיות והבדיקה שנעשתה היא בדיקה מאד מאד ראשונית, זאת אומרת, אנחנו לא באמת עכשיו ישבנו וניתחנו בדיוק שיטות ביצוע וכן הלאה, ולכן הפערים שיכולים להיות, גם בטווח של מיליון או יותר, הם פערים סבירים, כי באמת, לאף אחד כאן אין ניסיון, אנחנו לא מתמחים בבנייה במים, ונלקחו בחשבון כל מיני אפשרויות לצורת הטיפול במבנה וצורת ההקמה שלו. מה שאנחנו כן יודעים, זה שזו בנייה שהיא בהחלט מאד מאד מורכבת, שוב, בגלל הנושא של הבנייה בתוך מים, שזו פעם אחת המורכבות של העבודה עם המים, אם זה על ידי חסימה של האגם או התמודדות עם הבנייה במים כמו שזה, כמו שלצורך העניין גם יוצקים עמודים בים או בכנרת או בכל מקום אחר, לא מרוקנים את הכנרת בשביל זה. אז לכן הפערים האלה. אלה דברים שיתחדדו במהלך העבודות. מדובר כרגע בהערכות שבאמת הן הערכות מושכלות, אבל הן הערכות גסות, ראשוניות. זאת אומרת, צריך לקחת את

זה בחשבון. שוב, גם כשמדובר על שיפוץ, אז השאלה אם משפצים את המוצר הקיים או שרוצים לשדרג אותו. סתם, אני אתן דוגמא של מערכות שמע, מערכות תאורה, מערכות הקרנה – אלה מערכות מאד מאד יקרות, אלה טכנולוגיות יקרות שיכולות להקפיץ לבד את העלות של שיפוץ במיליון ויותר. אז הגמישויות כאן הן מאד גדולות, אבל זה סוג של רמות פירוט שמגיעים אליהן ברגע שיש איזה שהוא תכנון יותר קונקרטי ואנחנו לא שם, אנחנו כרגע מדברים באמת במספרי אצבע.

מר ליעד אילני: יעל, אני מודה לך מאד, אני חושב שחידדת והבהרת מספר נקודות חשובות. תודה על העבודה בכלל שהחברה הכלכלית עושה בשנה וחצי האחרונות לטובת העיר, באמת בתקופה של עשייה וכל הכבוד לכם.

ירון שמואלי, לפני ראש העיר, בקצרה בכל זאת, מנכ"ל חברת הפארק הלאומי, שהאגם הזה והמבנה באגם נמצא בשטח שהוא מנהל. ירון, אני אשמח שתאמר, ממש בחצי דקה, דקה, את הדברים שלך ונעבור לראש העיר. בבקשה.

מר ירון שמואלי: אני לא אכנס לשיקולים של כולם, אני רק מבקש להזמין את כל חברי המועצה אולי לבוא ולראות את המבנה באגם מבפנים, כי אולי הרבה אנשים לא היו שם המון זמן, ומה שנראה מבחוץ לא נראה מבפנים. ואחרי המון המון פגישות שעשיתי עם יזמים כאלה או אחרים שבאו לסיורים, אני יכול להגיד לכם שכמעט שום דבר לא ניתן לעשות במבנה הזה. אני לא אכנס פה לקטע של אלה שבעד ואלה שנגד, אבל אני חושב שחייבים לבוא לעשות פגישה במבנה עצמו ואז לקבל את ההחלטות. כי שום כדאיות כלכלית אין בזה. אולי אפשר למצוא את המשהו שבאמצע, בין הריסה ובנייה מחדש, אבל בצורה מודרנית, כי יש שם לפחות 8 עמודים בלב המבנה הזה שאתה לא יכול לעשות שום פעילות עסקית, אפילו לא יוגה, כי ברגע שאין חלל אחד פתוח, גם בקומה האמצעית, בלי העמודים שבאמצע, כרגע היום אי אפשר לעשות. פעם היה אפשר לעשות כאלה דברים, תקרה נמוכה וכאלה, אבל היום אם אין תקרה גבוהה לא ניתן לבצע שום פעילות עסקית במקום כזה.

מר ליעד אילני: או קיי. אני רוצה, ירון, משהו שבאמת לא עשינו, אבל אני רוצה לנצל את ההזדמנות ולומר לכל חברי הנהלת העיר שהם מוזמנים, יכולים לפנות ישירות לירון שמואלי, אתה יכול לקבוע

איזה יום או יומיים ככה שתפתח את המבנה, אני בטוח שגם אם כל אחד שיוצא לו להזדמן לפארק ירים טלפון לירון, ירון ישמח ללוות אותו לתוך המבנה, לעשות סיור ולראות את המצב. באמת, אולי אפילו כדאי שתעשו את זה בתקופה הקרובה, לפני שמתקבלת החלטה. כל אחד בתיאום עם ירון מוזמן להגיע למבנה. ירון, תודה. ראש העיר, אליך.

מר כרמל שאמה הכהן: תודה רבה. אני הקשבתי לדעות השונות שהובעו בשני הדיונים האחרונים. כל דעה בעיני היא לגיטימית כי המקרה הוא בעיני גבולי, ולכן אני לא התביישתי להגיד לאורך כל הדרך שאין לי דעה נחרצת בעניין. לעיתים נוטה לכאן, לעיתים נוטה לשם. אבל, בסוף צריך לקבל החלטה. המבנה הזה הוא לא בית בן גוריון, זה ברור, הוא גם לא מבנה סתמי שבאים בהינף יד ומשנים את צורתו באופן דרמאטי או הורסים אותו, ולכן הדיונים האלה כבר נמשכים בעירייה בצורה, נגיד, לא מהירה ולא נמהרת ועם הרבה סבלנות, כי כולם מבינים את המשמעות של ההחלטה. ולדעתי נצטרך עוד איזה שהוא מימד של שיתוף ציבור בעניין, שיהיה יותר מוחשי ויותר אקטואלי. נצטרך לראות, לבחון את העלויות, לעשות עליהן בחינה נוספת ולראות האם באמת האומדנים ריאלים.

ושהתהליך יתחיל להיות, מה שנקרא, רשמי וחותך. שזה אומר, ועדת שימור תתכנס, תדון, תקבל את החלטתה, שתהיה המלצה בפני ועדות התכנון והבנייה שלנו. ועדות התכנון יתכנסו ויקבלו את ההחלטות, ובסוף ההחלטה תהיה לביצוע כזה או אחר. ברור שיש פה קונצנזוס שהמצב הקיים לא מוסיף כבוד ולא תועלת לאף אחד, לא למבנה עצמו, לא לאוהבי השימור, לא לאוהבי החדשנות, לא לאוהבי הבילויים ולא לאוהבי התרבות ולא לאוהבי הפארק ולא לאוהבי רמת גן ולא לאוהבי הנוסטלגיה.

המבנה הזה משדר את כל ההיפך ממה שכולנו רוצים לראות שם. כל אחד ומה שהוא רצה לראות. וכל דעה היא לגיטימית. הדעה היחידה פה שהיא לא לגיטימית, היא לפסול את דעתו של האחר. כל דעה פה היא לגיטימית, בפרט שהיא הגונה, היא נאמרת ממקום אישי מקצועי, אבל ענייני, שבאמת מאמינים בו, כי אין פה פיתרון בית ספר. זה לא באמת clear cut. אני מניח שאם היה לנו פה את בית בן גוריון לא היה דיון בכלל. בית בן גוריון, לא משנה איך הוא נראה, לא משנה איפה הוא ממוקם, זה הבית של מי שייסד את המדינה. זה מיסודות השימור. וגם אין כאן איזה שהוא באמת משהו שמישהו יכול לקבל החלטה בצורה ברורה ולהגיד שהשני טועה.

ולכן, התהליך הזה הוא תהליך מבורך של הדיונים בתוך ההנהלה, והיה פה דיון רחב. אתמול היה אצלי בחלק מהדיון הזה, ישב אצלי בחדר ראש עיריית ראשון לציון, לא סוד, הוא אמר – תשמע, אתם יכולים להיות

דוגמא לדמוקרטיה. אין דברים כאלה, אין דיוני הנהלה כאלה. אצלנו דיוני הנהלה, ואמרה את זה גם עינב, ראש המטה שלי שהיא היתה שותפה בקדנציה הקודמת להנהלת העיר ירושלים, דיוני הנהלה זה דיונים מאד קצרים. הכי ארוך זה רבע שעה, חצי שעה. באים, הערות מאד תמציתיות, שאלות ותשובות מאד תמציתיות,

<u>מר ליעד אילני:</u> ראש העיר, רבע שעה חצי שעה על 10 נושאים, לא על נושא אחד.

<u>מר כרמל שאמה הכהן:</u> כן, כן, כן, הוא צחק, הוא צחק כמה פעמים. הוא אמר לי – רגע, אתה עוד מקשיב לאותו עניין? אמרתי לו – כן. הוא אמר לי – לא ייאמן. וכל זה, בסוף, הוא אמר לי, זה על מבנה אחד בפארק? אמרתי לו – כן. לא שיקרתי, זו העובדה. זה המצב. אז לכן, התהליך הוא מבורך ומכובד מאד. אני מאמין שכמו שאני מכיר את אדם, יהיה גם תהליך מקצועי ויסודי ומכובד בתוך ועדת השימור ולאחר מכן אדם ינהל את הדיון וההחלטה וההצבעה בוועדת המשנה. וככל שיהיו חלוקות הדעות, ואני בטוח שיהיו חלוקות הדעות, לא משנה מה תהיה ההחלטה, זה יעלה למליאה ושם אתכבד אני ואנהל את העניין. ואמרתי, להערכתי יש פה איזה תהליך של לפחות חודשיים מהיום שייקח, ובחודשיים האלה אני ארצה לחשוב על עוד שיתוף תושבים, השיתוף שביצעתי הוא שיתוף מינימליסטי. נכון שהדעה שם היתה מובהקת, אבל זה לא בדיוק השיתוף, בוא נגיד, האופטימאלי. כי מצד אחד, נכון שאמרנו שהמבנה הקיים יעבור שימור כאלטרנטיבה, אבל התמונה היתה של המבנה הישן והלא משומר, לא איזו הדמיה. ממול היתה הדמיה של מבנה שאין ספק שהוא אחד מהיפים, אם הוא ייבנה אי פעם בישראל, אין הרבה מבנים ברמה הזו שאני מכיר, מבני ציבור. וגם ברמה אפילו בינלאומית הוא מבנה שלא שוכחים אותו מהר.

אבל נכון לשים, מה שנקרא, את כל הקלפים פתוחים בפני הציבור ולשמוע את דעתו, ובסוף כל אחד מביא גם את האחריות הציבורית שלו לתוך ההחלטה הזו. זו החלטה שאולי נכון אין פה גורלות של בני אדם, אבל זו החלטה גם מצפונית. בטח אם ההחלטה היא לכיוון שינוי הנוף במקום ומחיקת ההיסטוריה החזותית כפי שהיא נראית היום מהעבר, ורובנו פה גדלנו על המבנה הזה. זה בין היתר מקשה, אותה נוסטלגיה, אותם זיכרונות, ויש, אני אומר, לכאן ולשם. אתמול ליד אותו ראש עיריית ראשון ישב חבר אופוזיציה מראשון לציון ואמר – רגע, על איזה בניין אתם מדברים? אמרנו לו. הוא אמר – מה פתאום להרוס את זה? דיבר, יצא מגדרו.

מצד שני, אני מכיר הרבה שאומרים לי – כבר תהרסו את זה, מה אתם מחכים? אלה צודקים ואלה צודקים, כי אין בזה צדק. יש בזה המון טעם אישי והמון חיבור רגשי, לפעמים חוסר ידע, לפעמים עודף ידע בדברים האלה. כל הדברים האלה מגבשים את העמדה, את ריבוי הדעות שיש פה ומגוון הדעות. יש כאלה שבאופן מוחלט לצד הזה, באופן מוחלט לצד אחר, ויש כאלה שמתלבטים בדיוק באמצע, ויש כאלה שנוטים לכאן ולשם ורוצים חצי שימור ורבע שימור, ובאו אלי כבר עם כל מיני ורסיות. אבל זהו, הכי חשוב זה באמת, זה תהליך שהוא חייב להישאר מכובד. אוי ואבוי לנו בסופו של יום אם נאשים מישהו שהוא תקע את הפיתוח של העיר או הוא הרס את העבר של העיר. אין פה החלטות אישיות, אין פה החלטות אינטרסנטיות, אין פה נדל"ן, זה לא איזה מבנה שאם חלילה זה ייהרס זה נועד כדי שמישהו ירוויח מזה משהו. יש פה באמת מה נכון לציבור. כולנו פה מנסים לחשוב מה נכון לציבור. וה-מה נכון לציבור הזה, מורכב מהרבה דברים – גם משימור, גם מערכים של שימור, גם אם הם לא מוחלטים, גם אם יש כאלה יגידו זניחים ויש כאלה יגידו שהם נמוכים, אבל גם ערכים של שימור ועוד הרבה תועלות אחרות שציבור מפיק ממרחב ציבורי וממבנים ציבוריים. מהשימושים שאנחנו מייעדים וההתאמה שלהם לכל אחד מהמבנים וכלה בזהות של העיר עם המבנה הקיים. כל הדברים האלה נכנסים לבלנדר של מחשבות ושיקולי דעת, שבסוף מובילים, בסוף צריך להצביע – בעד, נגד, נמנע. לא יהיו פרשנויות, לא יהיה חצי בעד ולא יהיה חצי נגד ולא רבע נמנע. בעד – נגד – נמנע. תעמוד חלופה ועליה תצביע המועצה, יהיה לה רוב – היא תאושר, לא יהיה לה רוב – אולי תהיה חלופת משנה, תעמוד היא להצבעה, ובסוף ההכרעה היא דמוקרטית. הרוב יקבע פה ואנחנו כולנו לטובת העיר, בטח לקראת שנת ה-100 של העיר, ואני בטוח שכל החלטה, דרך אגב, שהעיר תקבל בעניין הזה, תכובד על ידי כל מוסד אחר, כי בעיני כל החלטה נמצאת במתחם הסבירות. זהו, זה מה שיש לי לומר בעניין הזה. לדברים הטכניים של עלויות, של גדלים, של צורות ושיקולים כאלה ואחרים, אני אכנס לנושא בדיון שיהיה בוודאות כנראה במליאת הוועדה לתכנון ובנייה. אז תודה רבה לכם, לכל מי שהשתתפו, נטלו חלק בתהליך הזה. לך, כמובן, יו"ר ההנהלה ליעד, וכמובן לצוותים המקצועיים שלנו ולגופים המייעצים לנו גם מבחוץ, אנחנו באמת קשובים ומעריכים את הכול, אבל בסוף נקבע שההחלטה מתקבלת על ידי מי שהיא מתקבלת, כי אנחנו באמת, וזה מוכח היום בתקופת הקורונה, נבחרי הציבור בשלטון המקומי, מי יותר – מי פחות, אבל בהגדרה, מחוברים באמת בכל פסיק למתרחש בעיר שלהם ולרחשי הציבור בעיר שלהם, כאשר כמובן יש דברים שהם 'סופר' מקצועיים, יש דברים שהם נטו חיבור טבעי לציבור ורגישות ציבורית. אבל פה זה באמת, יש פה שילוב של הדברים.

אז שאו ברכה ואני מניח שיזרמו עוד קצת מים באגם הזה עד שנקבל החלטה, אבל שעון החול אוזל וצריך להתכנס לגבי החלטה. אז לכן הבקשה שלי היחידה מאדם, יו"ר ועדת המשנה, להתחיל להניע את התהליך, לכנס את ועדת השימור,

מר ליעד אילני: ראש העיר, אני ברשותך, על מנת שתוכל לסכם, אני מציע מראש, לא רק את חברי ועדת המשנה ולא רק את חברי ועדת השימור, אני מציע לארח בפארק את כל חברי המליאה, את כל חברי המועצה, גם מהאופוזיציה, בתוך המבנה. נקיים שם סיור, נזמין את החברה הכלכלית,

מר כרמל שאמה הכהן: אין בעיה.

מר ליעד אילני: אין טוב ממראה עיניים.

מר כרמל שאמה הכהן: אין בעיה. אני כבר עשיתי את זה בקדנציה הזו כמה פעמים, בהקשרים שונים, ואשמח. מי שירצה – יילך, יראה, יבחן, יתייעץ, ישמע. כן, אבל אדם כבר צריך לזמן ישיבה של ועדת השימור שתקבל החלטה מסודרת ומשם נמשיך הלאה. ואם תרצה שבמקביל המועצה תבקר שם, אז אפשר לזמן גם ביקור של המליאה, שרית תוכל לדאוג לזה, סיור של המליאה עם האורחים והאורחות המכובדות והמכובדים שיש לנו כאן, והמלומדות והמלומדים, ונעשה סיור/ביקור תוך כדי שיח לא רשמי שם. זה עוד משהו שיתרום, אין ספק, תמיד מראה עיניים טוב מאלף מילים. וגם יישפכו עוד אלפי מילים בסיפור הזה. אבל נשאיר את זה נקווה לימים שהנושא הזה יהיה הדבר שהכי יטריד אותנו,כי כרגע אנחנו טרודים. זה גם מטריד, אבל בדברים הרבה יותר קריטיים לצערנו. זהו.

מר ליעד אילני: אני רוצה להודות, ראש העיר, כמובן לך, להודות לאנשי החברה הכלכלית – גם על קיום התחרות וגם על הבדיקה שנעשתה, באמת, עבודה מאד מאד מקצועית. לרננה ירדני, שהובילה את זה. אני רוצה להודות לתמר טוכלר ולמועצה לשימור אתרים, למיכל כהן מינץ, שהשתתפו איתנו בדיון הזה. לאדריכליות שהדגם שלהן נבחר במקום הראשון, שהשתתפו גם אתמול וגם היום.

ולחברי להנהלה, אני חושב שלשמוע באמת, כמו שאמרתי, אני איש תכנון קטן ובטח לא אדריכל, לשמוע את העמדות המקצועיות של סיגל חורש, של שי אללוף, גם אתמול וגם היום, היה מאד מאד מעניין ומרתק, ובכלל את הדעות של כולם. מחר מלשכתי ידאגו יחד עם שרית לזמן את חברי המועצה כולם לסיור במבנה העגול באגם. וכל החומרים הרלוונטיים כולם, כפי שהתחייבנו, יישלחו אליכם, כל מה שהוצג וכל חומר נוסף שמי מכם רוצה להציג – בשמחה.

אז תודה רבה לכולם, בריאות לכולם. הישיבה נעולה.

מר ליעד אילני
מ"מ ראש העיר ויו"ר הקואליציה